

рсква на Сръбската легация, а бѣха турени подъ печатъ и почти изнесени мобилитѣ на Руската легация, за да ги продадат на „солни пазаръ“. Трѣбваше интервенцията на единъ неутраленъ пълномощенъ министъръ лично предъ тогавашния царь Фердинандъ, за да се спре това действие. То биде спрѣно, но ако не бѣше спрѣно, не се съмнявамъ, че и мобилировката на Французката легация щѣше да отиде „подъ барабана“, а по всѣка вѣроятностъ и на английската, и ние щѣхме да бждемъ сега въ още по-тежко положение.

Г. г. народни представители! За всичкитѣ тия „акции“, върху които тогава е обръщано внимание, България е платила скѣпо и прескѣпо, платила е безъ арбитраженъ съждъ, при известни лични уговарвания и главно по представяне на смѣтка. Не зная всички смѣтки, но тукъ въ това дѣло имамъ смѣтката на това лице, което ни занимава въ дадения случай. Фернандъ Деклозиеръ съ пристигането си тукъ следъ войната е поискалъ да му бждатъ платени мобилитѣ. (Чете) „Шифрована телеграма, 6 декемврий 1920 г. Българското правителство брой на Деклозиеръ съ чекъ сумата 233.817 французки франка, равна на 1.017.106 български лева за мобилитѣ му. Въпросътъ за купенитѣ отъ него храни се проучва. Министъръ Димитровъ“. Това е първата стѣпка, първата крачка, която ни води по-нататѣкъ къмъ друго едно съобщение, което съществува въ това дѣло.

Т. Стоилковъ (д. ст): Коя година е това?

Министъръ В. Молловъ: 1920 г. (Чете) „15 септемврий, 1920 г. „Лично повѣрително. Legation de Bulgarie, Paris. Г. министре! Тая заранъ г. Деклозиеръ идва при менъ и ми съобща, че следъ десетина дена заминава за София съ мисия отъ страна на английското и французкото правителства окончателно да ликвидира поукпката на зърнени храни, извършена отъ него презъ 1915 г. за смѣтка на горепоменатитѣ правителства. Той ми съобща конфиденциално, че горепоменатитѣ две правителства не възприели неговото мнение досежно тая ликвидация. Той предлага въпросната ликвидация да стане върху базата: 1) да се заплати отъ българското правителство интегралната сума, авансирана презъ 1915 г. за тая поукпка, и 2) лихвитѣ на тая сума отъ тогава до окончателното изплащане. Споредъ както узнахъ отъ него, той ще се стреми да ликвидира въпроса, като къмъ авансиранитѣ суми се причислятъ и печалбитѣ, които биха се реализирали отъ продажбата на тия храни, споредъ пазарната имъ цена, напр., презъ 1916 г. или по-късно. Тия суми тѣ щѣли да искатъ отъ българското правителство, понеже царското правителство секвестирало навремето складовѣтѣ. Обаче, съ цель да не се